

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 224.

Anden Session.

62de Møde.

Freedagen den 10de Januar.

(Fortsat.)

J. A. Hansen (forts.): Der er under denne Sag fra en anden æret Ministers Side fremkommet nogle Bemærkninger, som jeg kortelig maa udtale mig om. Den ærede Minister vilde bevise Forsamlingens Hensigtsmæssighed, eller, rettere sagt, han vilde bestride de Indvendinger, der vare gjorte mod dens Hensigtsmæssighed, og det Første, han vilde bestride, det var det Spørgsmaal, man gjorde: „Hvor er Kirken?“ Hans hele Bevisførelse gik ud paa, at Kirken virkelig eksisterer, at den bestaaer i Staten, at den er sand og virkelig, og deri har den ærede Minister fuldkommen Ret. Men, naar man spørger i denne Sag: „Hvor er Kirken“, saa maa jo det Spørgsmaal ligefrem forstaaes saaledes: „Hvor er Kirkens Repræsentation?“ Naar man skal spørge Kirken, saa maa man dog vide, hvor man skal gaae hen og spørge, og det er med Hensyn hertil, at man ikke veed, hvor man skal gaae hen, og derfor spørger man: hvor er Kirken, naar man vil høre Kirkens Mening om et kirkeligt Spørgsmaal, og jeg troer, at Ingen vil kunne sige os, hvor vi skulle gaae hen. At Kirken ikke skulde have nogen selvstændig Magt med Hensyn til sine indre Anliggender, det er en Mening, der aldrig kan tillægges mig, som netop stærkt og bestemt har udhævet, at Kirken maa gives fuldkommen og uindskrænket Myndighed til at raade for sine egne Anliggender, og jeg vilde ønske, at Ingen, naar den Tid kommer, at dette skal afgjøres, vilde holde paa flere Indskrænkninger i saa Henseende, end jeg (Hør!). Fremdeles kom den ærede Minister i sine Bemærkninger til at omtale den geistlige Corporationsaand. Det er nu

Noget, som jeg troer, at Alle, som kjende Noget til Historien, ville vide, at den geistlige Corporationsaand har vist sig overalt, hvor der har været Geistlighed, har vist sig mere eller mindre fremtrædende, men har vist, at den stedse vidste at benytte Dieblisket; det er en gammel og, jeg troer, temmelig anerkendt Sandhed. Jeg troer, at vi mindst for nærværende Dieblisk behøve at lede langt efter den geistlige Corporationsaand (Hør!), og jeg troer ikke, vi behøve at see ret langt, for at finde den. Men Fare er at nævne den, naar den er tilstede, er netop ikke nær saa stor som ikke at nævne den, naar man veed, den er der; naar man veed, at en Fare er tilstede, om den ogsaa ikke sees klart af Alle, saa er det dog aabenbart langt farligere, at tie om, at denne Fare er tilstede, end om man maaskee engang imellem kan komme til at gjøre en Allarm, som man kunde have sparet. En Fare er mindre, naar man strax seer den, end naar den først er voxet En over Hovedet; jeg troer derfor ikke, at der med Føie kan indvendes Noget imod at gjøre opmærksom paa den geistlige Corporationsaand, hvor der fremkommer fuldkommen begrundet Anledning dertil. Den ærede Minister anførte som et Bevis for, at der i denne Sag ingen Anledning skulde være til at veraabe sig paa den geistlige Corporationsaand, at den forønskede Forsamling jo skulde sammensættes med ligemange geistlige og verdslige Medlemmer. Den ærede Minister forklarede ganske rigtigt, før han kom til denne Bemærkning, at den catholske Kirke ved „Kirken“ forstod Geistligheden, men at den protestantiske ved Ordet „Kirke“ forstaaer den hele Menighed, og den Betragtning er jo aldeles rigtig. Naar man nu vil holde sig dertil og sige: Kirken er den hele Menighed, Geistlige og Verdslige inclusive, er en Geel-